

Είξέρω νά ἀφαιρῶ τὸ χειρόκτιόν μου ἔγκαιρος, νά προτείνω νωχελῶς τὸν κόδρα μου, νά λέγω εἰς τὸν συνταγματάρχην ὅτι εἶδον αὐτὸν μακρόθεν, νά ρίπτω πρὸς αὐτὸν μυστηριώδη τινα λέξιν θίγουσαν τὰς φιλτέρας τῶν σκέψεών του, ἢ νά τῷ κάμνω ταχύ τι σημεῖον, ὑπομνησκόν αὐτῷ τὴν συνδιάλεξιν τῆς προτεταίας.

Οὕτω, βεδηλῶ διακεδάζουσα τὰς θελκτικώτερας πονηρίας τοῦ ἔρωτος. Ψυχρῶς, ἀνελικρινῶς, παίζω μετὰ τοῦ τυμίου καὶ εἰλικρινοῦς πάθους τοῦ ἀγαθοῦ τούτου ἀνδρός, ὅστις πιστεύει ἀφελῶς ὅτι ἀπέκτησεν ἤδη τὸ δικαίωμα ν' ἀπαιτήσῃ τὴν χειρὰ μου, διότι φέρει τὸ παράσημον τοῦ ἁγίου Γεωργίου καὶ διοικεῖ δυσχιλίους ἀνδρας. Φαθαύμαι ὅμως νά ἐνθαρρύνω πολὺ τὰς ἐλπίδας του. Ἦδη φαίνεται λέγων: — «ὦ! δένθα μὲ ἀποκρούσῃ.» — Οἱ βραχεῖς καὶ διακεκομμένοι λόγοι του ἀρχίζουσι νά συνδέωνται μεταξύ των καὶ νά σχηματίζωσιν εἶδος τι ὁμιλίας συνεχοῦς. Καθίσταται ὀλιγώτερον ἀδέξιος, καὶ ἐμπερθεύεται ὀλιγώτερον, — γίνε-ται εἰλικρινέστερος, τολμηρότερος, φυσικώτερος. Τρέμω προαισθανομένη ὀριστικήν τινα διακτύρξιν, ἀνά πάσαν δὲ στιγμήν σπεύδω διὰ παντός μέσου νά διακόπτω τὴν συνομιλίαν . . .

Ἦδη προσεπαθῆσε νά θίξῃ τὸ φοβερόν τούτο θέμα, ὅπερ συλλογιζομένη μόνον τρέμω. Ἀναμφισβόλως εἶχε παρασκευάσει τὸν λόγον του . . . Μία ὄμως λιξίς, ἐν βλέμμα ὀλίγον ψυχρόν, τὸν ἐπέχρυσε . . . Οὕτω τὸν ἔκαμα νά ἐννοήσῃ τὸ ἄτοπον. Τὸν ρίπτω ἀπὸ τοῦ παρόντος εἰς τὸ παρελθόν, ἀπὸ τοῦ παροῦσι τοῦ ἔρωτός του εἰς τὴν ἀφήγητιν τῶν ἐκστρατειῶν του . . . Ἄλλοτε ἐξέρχεται τῆς τοιαύτης δυσκόλου θέσεως, λαλῶν μοι περί τινος γιγαντιαίας ὀρυός, ἧς ἡ ἀρχαιότης εἶχε μὰς καταπλήξει, περί τῆς μουσικῆς τοῦ συντάγματός του, ἢ περί τῆς Ναθαλίας, ἧτις λυπημένη καὶ σκεπτική περιπατεῖ ἐν τινι ἐρήμῳ δενδροστοιχίᾳ.

Ὁ Ἀλέξανδρος ἀφίκετο εἰς τὸ σύνταγμα. Ἡ μήτηρ του μὲ ἐπληροφόρησε περί τούτου. Ἦτο ὠχρατάτη, λίαν μεγαλοχολική, καὶ μὲ παρετήρει μετ' ἀνησυχίας. ἧτις μὲ ἐξέπληξε.

— Θά ἔλθῃ ἐδῶ ταχέως; ἐνέκραξα. Αὐτὴ δὲν ἀπάντησεν Ἡ σιωπὴ της μὲ ἐσύγχισε. Ἐρυθρίασα. — Καὶ ποῦ εἶναι λοιπόν, ἀγαθὴ μητὲρ; προσέθηκα. Μὴ ἐφέρετε αὐτὸν μεθ' ὑμῶν; Εἶναι βεβαίως ἔλεει, κρυπτόμενος ὀπισθεν τῆς θύρας. Ἄ! ὁ πατήρ μου θά εὐχαριστηθῇ μεγάλως, Ναθαλία! Τοῦτο εἶναι εὐχάριστος ἐκπληξίς.

Αὐτὴ ἐξηλοῦθη σιωπῶσα. Ἐφοβήθη.

— Μὴ ἐπῆλθεν αὐτῷ συμφορὰ τις προσέθηκα. Εἶναι τραυματισμένος, ἀσθενής; Κινδυνεύει ἴσως;

— Ὅχι Βεράτσκα, — ἀλλ' ἀφ' ὑμῶν ἐξαρτᾶται νά κωλύτῃτε . . .

— Τί λοιπόν, ἀγαθὴ μητὲρ; Ὁμιλεῖ ταχέως, μὲ κάμνεις νά ἀποθάνω!

Αὐτὴ ἔλαβε τὴν χειρὰ μου καὶ τὴν ἠπάσθη. Μὲ παρατήρει δὲ διὰ τόσῳ ὀλιθερίας ἐκφράσεως, ὥστε ἠσθάνθην ἐμαυτὴν ὄλην συγκεκινημένην.

— Τί πράττεις, Ναθαλία; Διατί ἡ ἔκτακτος αὐτῆ συγκίνησις;

Αὐτὴ ἐγονυπέτησεν ἐνώπιόν μου.

— Γονυπετή, σὺ, ἐδῶ. Ἀλλὰ βεβαίως ὀνειρεύομαι. Ἐγέρθητι, πρὸς Θεοῦ! Ναθαλία. Ὁ τρόπος σου καταλαμβάνει καὶ ἐμέ. Ἐγέρθητι, πρὸς Θεοῦ!

— Ὅχι, Βεράτσκα. δὲν θά ἐγερθῶ ἄχρις οὗ μοι παραχωρήσῃς μίαν χάριν . . .

Κατεπλάγη. Ἐγὼ χάριν εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου! ἀπάντησα, καὶ παρετήρουν αὐτὴν ὡσανεὶ ὑποπτευομένη ὅτι παρεφρόνησε.

— Λάβε οἶκτον διὰ μίαν μητέρα! ἐψιθύρισε κλαίουσα.

Τὴν ἐνηγκαλίσθην σπασμωδικῶς. Τοῦτο δ' ὑπῆρξεν ἡ μόνη ἀπάτησις μου. Τὴν ἠρώτησα δὲ διὰ βλέμματος ἀνησυχίου. Αὐτὴ ἐπανέλαθε διὰ φωνῆς μόλις ἀκουσμένης:

— Ὁ Ἀλέξανδρος εἶναι ὡς παράφρων, πριγγίπησσα. Τὸν εἶδον. Ἄ! πῶς εἶναι ὠχρός καὶ καταθεβλημένος . . . τὸ πτωχόν παιδίον! Δὲν ἔχει πλέον τὴν κομφῆν στολήν του. Οἱ φίλοι του δὲν θά τὸν ἀνεγνώρισον. Ἐνώπιόν του προσεπάθησα νά ἤμαι ἄσυχος ἀλλὰ θελεῖ νά ἔλθῃ ἐδῶ, ὁ δυστυχής! Θελεῖ νά σὰς ἰδῇ, καὶ μεθ' ὄλον τὸν στρατιωτικόν του μανδύαν. Δὲν ἠδυνήθη νά τὸν κάμω νά ἐννοήσῃ . . .

Ἐμειδίασα, Μάρρα, τὸ στήθος μου δὲν ἐπιέζοτο πλέον. Ἀναμφισβόλως ἡ χαρὰ, ὅτι ἐπανεῖδε τὸν υἱόν της, ἐτάραξε τὴν ἀσθενῆ κεφαλὴν τῆς Ναθαλίας. Διατί ἐφοβείτο νά ἰδῇ τὸν Ἀλέξανδρον ἐρχόμενον εἰς τὸ φρούριον;

— Καὶ τί λοιπόν, εἶπον αὐτῇ, νομίζετε ὅτι δὲν ἐννοῶ τὴν αἰτίαν τῆς λύπης σας;

Αὐτὴ ἔρριψε βλέμματα τετραμασμένα περίξ.

— Ἀκούσατε ἐπανελάθεν ἐτι χαμηλοτέρᾳ τῇ φωνῇ. Πρέπει νά μὴ ἐπιτρέψῃτε αὐτῷ νά ἔλθῃ ἐνταῦθα, — νά τὸ ἀπαγορεύσῃτε εἰς αὐτὸν σπουδαίως, αὐστηρῶς ἐτι . . . Μὲ ἐννοήτε;

(Συνέχεα εἰ. τὸ προεχέει.)

ΛΕΩΝ ΓΑΜΒΕΤΤΑΣ

Πατὴρ τοῦ διαπρεποῦς τούτου τέκνου τῆς Γαλλίας εἶναι ἡ πόλις Cahors, πρωτεύουσα τοῦ νομοῦ Lot, ἐνθα ἐγεννήθη τὴν 30 Ὀκτωβρίου 1858. Νεώτατος διήνυσε τὰς γυμναστικὰς σπουδὰς ἐν αἷς διεκρίνετο διὰ τὴν σύντονον αὐτοῦ ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἀκραν φιλοπονίαν, καὶ μετὰ τὸ πέρας αὐτῶν, ὑπὸ ἀκαθέκτου ἐλαυνόμενος ζήλου πρὸς τὰ νομικὰ, ἐσπούδασε, συναينوῦντος καὶ τοῦ πατρός, τὴν ἐπιστήμην τῆς Θεμίδος καὶ μετέβη ὕστερον εἰς Παρισίους, εἰς τὸ εὐρὺ τοῦτο κέντρον πάσης διανοητικῆς καὶ πολιτικῆς ἐνεργείας, ὅπου μόνον ἠδύνατο νά εἰσέλθῃ εἰς στάδιον ἐπάξιον τῆς μεγαλοφυίας αὐτοῦ.

Ἐκεῖ δὲ καταγραφεῖς ἐν τῇ Τάξει τῶν δικηγόρων ἐλάμβανεν ἐνεργὸν μέρος εἰς τὰς συνεδριάσεις τῶν συναδέλφων αὐτοῦ καὶ συχνάκις ἠκούετο ἡ φωνὴ του, προαγγέλλουσα ἔκτοτε τὴν θαυμασίαν ῥητορικὴν δεινότητα τοῦ ἀνδρός. Ἐγραφε δὲ ἐνίστε καὶ ἀρθρε πολιτικῶ ἐν τῷ γαλλικῷ Ἄρῳ.

Ἀλλὰ τὸ ὄνομα τοῦ Λέοντος Γαμβέττα ἀρχεῖται γινόμενον γνωστὸν καὶ περισπούδαστον ἐν τε τῇ Γαλλίᾳ καὶ τῇ λοιπῇ Εὐρώπῃ ἀπὸ τοῦ Νομβρίου πρὸ πάντων τοῦ 1868, καθ' ἣν δῆλον ὅτι ἐποχὴν ἀνέλαθε δημοσίᾳ τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ συντάκτου τῆς ἐφημερίδος le Renveil, ὅστις εἶχε τολμήσει νά ζητήσῃ τὴν δι' ἐράνου ἀνέγερσιν μνημείου εἰς τὸν βουλευτὴν Baudin, πεσόντα ὑπὲρ τῆς ἐλευθερίας ἐν τοῖς ὀδοφράγμασι κατὰ τὴν 2 Δεκεμβρίου 1851. Ἡ σθεναρὰ δὲ αὐτοῦ ὑπεράσπισις, δι' ἧς ἀπροκαλύπτως εἰσῆρχετο εἰς πάλιν ἀμείλικτον κατὰ τῆς αυτοκρατορικῆς κυβερνήσεως, οἱ λόγοι αὐτοῦ, οἱ πλήρεις δημοκρατικῶ θάρρους καὶ ῥητορικῆς δεινότητος, τοσαύτην ἐνεπαίτησαν εἰς τὸ δημόσιον ἐντύπωσιν, ὥστε, ὀλίγους μῆνας ὕστερον, ἐξελέγτο διὰ μεγάλης πλειονοψηφίας ἀντιπρόσωπος αὐτῆς τῆς πόλεως τῶν Παρισίων.

Ἡ εἰσοδὸς δὲ αὐτοῦ εἰς τὸ Νομοθετικὸν σῶμα ἀποτελεῖ μίαν τῶν λαμπροτέρων καὶ περιεργοτέρων σύναμα σελίδων τῶν βουλευτικῶν χρονικῶν διότι ἐκεῖ, ἐν τῷ μέσῳ δουλικῶς ἀφωσιωμένους εἰς τὴν κυβερνήσιν πλειονοψηφίας, κατάρθωσε νά σχηματίσῃ περὶ ἑαυτὸν μικρὰν ἀντιπολίτευσιν, εἰς ἣν ἀπεδόθη ἡ ἐπωνυμία τῶν ἀδιαλλάκτων, καὶ ἧτις πάσης ἐπωφελεῖτο περιστασεως ὅπως προσβάλλῃ τὴν δεσποτικὴν τοῦ Ναπολέοντος κυβερνήσιν

καὶ ἐκζητῆ ἀνδρικῶς τὰς καταπατο-
μένας ἑλευθερίας τοῦ λαοῦ. Ἡ δὲ δὴ
δὲ αὐτῆ τῶν ἀνδρῶν, εἰς ἣν ὁ νέος δι-
κηγόρος ἀπόλυτον ἐξήσκει ἐπιρροήν,
συνετήρει γρηγοροῦσαν τὴν Γαλλίαν
καὶ διεσώλαττεν ἀσβεστον, ὡς τὸ πῦρ
τῶν Ἑστιάδων, τὴν ἱεράν τῆς ἑλευθε-
ρίας δᾶδα.

Ἐν τῷ μεταξὺ δὲ τούτῳ ἐπῆλθεν
ὁ γαλλογερμανικὸς πόλεμος καὶ ἡ
πτῶσις τῆς δευτέρας γαλλικῆς αὐτο-
κρατορίας. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῶν φρικτῶν
ἐκείνων συμφορῶν τῆς ἀναξιοπαθούσης
Γαλλίας, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀπογνώσεως
καὶ τοῦ ἀπελπισμοῦ ἐκείνου τῆς ἰπο-
συνθέσεως, τῆς εἰς οὐδένα ἐμπιστοσύ-
νης, τῆς ἐκ τῶν ἄλλεπαλλήλων δυσ-
τοχημάτων καταπτώσεως τοῦ ἐθνικοῦ
φρονήματος, τίς μεταξὺ τῶν νέων ἐκεί-
νων ἀνδρῶν, οἵτινες δίκην ἐκατογγεί-
ρων Βριάρων ἐνεφύσησαν νέον θάρρος
καὶ ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἰλιγγιώσαν
Γαλλίαν καὶ ἀντέταξαν κατὰ τοῦ νι-
κηφόρου ἐχθροῦ νέας στρατιάς, ἀσυνθέ-
τους μὲν τὰ πολλὰ καὶ ἀσυντάκτους
πλὴν μαχομένας μετὰ πλείονας ἀνδρίας
καὶ δόξης ἢ αἱ περὶ φρονίμοι καὶ παλαιαὶ
τῆς αὐτοκρατορίας, μεταξὺ ἐκείνων,
οἵτινες εἰς ἀπιστοῦσαν πλέον περὶ τῆς
ἀναρρώσεως τοῦ ἠττηθέντος ἔθνους
Εὐρώπῃν ἀπέδειξαν διὰ πραγμάτων
καὶ ἐνεργειῶν ἀπρασδοκῆτων τὴν ἄκραν
τοῦ ἔθνους αὐτοῦ ζωτικότητα, τίς τὴν
διαπρεπεστέραν κατέχει θέσιν;

Ἡ ἀπάντησις εἶναι εὐκόλος καὶ ἡ-
μέσως εἰς τὰ χεῖλη πάντων ἀνέρχε-
ται τὸ ὄνομα τοῦ περικλεοῦς πολίτου
τῆς Γαλλίας, τὸ ὄνομα τὸ προσφιλέ-
ς εἰς πᾶσιν καρδίαν ἐλικρινῶς ποθοῦ-
σαν τὴν ἑλευθερίαν, τὸ ὄνομα τοῦ Λέ-
οντος Γαμβέττα.

Πρέπει νὰ παρακολουθήσῃ τις μόνος
καὶ μετὰ προσοχῆς τὰ καθέκαστα τῆς
αἵματηρᾶς ἐκείνης περιόδου, τῆς τρυ-
μέντης ἀπὸ τῆς ἀνακρούσεως τῆς δημο-
κρατίας, ἵνα λάβῃ ἰδέαν τινὰ τῆς ἄ-
κρας, τῆς πυρετώδους, οὕτως εἶπειν,
δραστηριότητος τοῦ ἀνδρός. Ἀναγο-
ρευθεὶς ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν καὶ
ἐννοήσας ὅτι πᾶσαι αἱ κατὰ τοῦ ἐχθροῦ
προσπάθειαι πρέπει νὰ συγκεντρωθῶ-
σιν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις ἐξέρχεται ἐπὶ
ἀεροστάτου ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀνευρη-
μιῶν τοῦ πλήθους ἀπὸ τῶν ἀποκλει-
σθέντων Παρισίων, διαπερᾶ ἐναέριος
τὰς ἐχθρικές γραμμάς καὶ φθάνει εἰς
Τούρ, ὅπουθεν ἐκδίδει τὰς πρώτας αὐ-
τοῦ προκηρύξεις, ἐν αἷς ἀποπνέει αἰ-
σθημα πυρῶδες ἑλευθερίας καὶ μίκους
καὶ ἐγκαρτερήσεως κατὰ τῶν ἐπιδρο-
μῶν, καὶ δι' ὧν σύμπασα ἡ Γαλλία
ἠλεκτρίζεται ὡς εἰς ἀνὴρ καὶ σωρηδὸν
προστρέχουσι τὰ τάγματα τῶν νεο-
συλλέκτων ὕψος προτάξουσι τὰ ἀγύ-

μναττα πλὴν θαρραλέα αὐτῶν στήθη
κατὰ τῶν ἐξησχημένων καὶ ἐπὶ ταῖς
ἐπιτυχίαις ἐπικριμένων πολεμίων. Ἐν-
ταῦθα δὲ οὐ παύεται νύκτα καὶ μεθ'
ἡμέραν δραστηρίως ἐνεργῶν, διοργα-
νίζων τὰ τῆς ἀμύνης, ἐπιθεωρῶν συν-
τάγματα, ἀγορευῶν καὶ ἐγείρων τὸ
ἐθνικὸν φρόνημα, ἐνθαρρύνων τοὺς Πα-
ρισίους, παρισίων τοὺς στρατάρχας,
ὀπλιζῶν καὶ ἐνδύων στρατιώτας, καὶ
ἐκπροσωπῶν ἐν ἑαυτῷ τὰς προσπα-
θείας πάσας τῆς κλυδωνιζομένης Γαλ-
λίας καὶ ἀντιπροσωπεύων τὴν ὑψηλὴν
αὐταπάρνησιν κατὰ τῆς ἰδιοτελείας,
τὴν εὐγενῆ εἰς ἑαυτὸν πεποιθήσιν κατὰ
τῆς ἀνάνδρου ἀπογνώσεως, πῆν πίστιν
κατὰ τῆς λειποταξίας καὶ τῆς προ-
δοσίας.

Εἰς τοσοῦτον δὲ ἔφερε θαυμασμὸν
καὶ αὐτὸν τὸν ἐχθρὸν ἢ τοιαύτη ὑπέρ-
μετρος δραστηριότης, ὥστε, μετὰ τὸ
τέρμα τῆς ἐκστρατείας, ὁ αὐτοκρατο-
ρικὸς διάδοχος τῆς Πρωσίας λέγεται
εἰπὼν περὶ τοῦ Λέοντος Γαμβέττα. «Ὁ
νέος οὗτος κατώρθωσεν εἰς ὀλιγωτέρους
τῶν ἐξ μηνῶν, ἀνευ ἐπιτελείου καὶ ἀνευ
ὄπλων, ὅσα ὁ ἡμέτερος ὑπουργὸς τοῦ
πολέμου, μεθ' ὅλην τὴν ἐξαιρέτην δι-
οργάνωσιν ἦν δικαίησι, δὲν θὰ ἠδύ-
νατο νὰ ἐκτελέσῃ ἐντὸς ἐνὸς ἔτους.»

Ὅτε δὲ ἐπὶ τέλους ἡ ἀμείλικτος
ἐνάγκη τῆς ἀπέναντι τοῦ νικηφόρου
πολεμίου ὑπενδόσεως ἐπῆλθε φοβερά
καὶ ἀνέφικτος, μὴ δυνάμενος αὐτὸς νὰ
ὑποκύβῃ εἰς τοὺς ἐπιβαλλομένους βα-
ρεῖς καὶ ἐξευτελιστικούς ὄρους ἀπεχώ-
ρησε τῆς ἐθνικῆς συναδου, ἀφίνων τὴν
κρίμην ἐκείνην λύπης καὶ ἐγκαρτε-
ρήσεως φωνῆν, ἥτις εὐρεν ὀδυνηρὰν ἠχὴν
εἰς τὰ στήθη τοῦ κόσμου τύμμαντος.

Μετὰ τὸ πέρας τοῦ πολέμου καὶ τῶν
θυσιῶν νέον καθήκον ἐπέβᾶλλετο εἰς
τὸν Γαμβέτταν ἡ στερεοποίησις τῆς
δημοκρατίας καὶ ἡ δι' αὐτῆς ἀναγέν-
νησις τῆς Γαλλίας. Καὶ τὸ καθήκον
τούτο ἐξετέλεσε μεθ' ὅσου καὶ πρότε-
ρον ζήλου καὶ μετὰ συνέσεως καὶ πε-
ρισκέψεως ἀμειψήτου πράγματι καὶ ὑπερ-
τέρᾳ παντὸς ἐπαίνου. Διὰ τῶν ἐνώ-
πιον πολυπληθῶν ὀμγύσεων τῶν ἐπι-
σημοτέρων τῆς Γαλλίας πόλεων ἀγο-
ρευσεῶν του, ἐν αἷς μετὰ τῆς σφοδρό-
τητος καὶ τῆς δεινότητος τοῦ ῥή-
τορος συνεννοῦνται ἐν ἰσῆ μοίρᾳ ἡ περι-
νοια καὶ ἡ ἐμβριθεῖα ἀξιολόγου πολι-
τικοῦ, μίαν καὶ μόνην συνίστισεν ἀρ-
χὴν, τὸν συνασπισμὸν τῆς Γαλλίας ἀ-
πάσης ὑπὸ τὴν ἐνεργητικὴν αἰγίδα τῆς
δημοκρατίας. Διὰ τῶν λαμπρῶν δὲ αὐ-
τοῦ καὶ σφοδρῶν αὐτοσχεδισμάτων
ἐν τῇ γαλλικῇ Βουλῇ, ἧς ἐξελέγη με-
λος ὑπὸ τεσσάρων συγχρόνως νομῶν,
κατεσύντριψε μυριάκις τὴν ὄφρυν τῶν
ἐχθρῶν τῆς δημοκρατικῆς ἰδέας, ἧς εἰ

κλήθη ὁ ἀγρυπνὸς πρόμαχος καὶ ἡ
ψυχὴ οὕτως εἶπειν.

Ὁ Λέων Γαμβέττα, ἀνατραφεὶς
παιδιόθεν εἰς τὰ ἱερὰ δόγματα τῆς ἑ-
λευθερίας, κέκτηται καρδίαν διανοιγο-
μένην πρὸς πᾶν ὑψηλὸν καὶ γενναῖον
αἶσθημα. Πείραν δὲ τούτου περιφανῆ
ἐλάβομεν οἱ Ἕλληνες διότι ἐνῶ σύμ-
πασα ἡ Εὐρώπη, πρωτοστατούσης τῆς
κερδαλέοφρονος Ἀγγλίας, ἐγκατέλιπεν
ἐν τῇ κρίσει ὡς τὴν διὰ μυρίων ὑπο-
σχέσεων δικδουκολληθεῖσαν μέχρι τοῦδε
Ἑλλάδα καὶ ὁ ἀγων αὐτῆς καὶ αἱ ἐλ-
πίδες ἐφαίνοντο ἰστάμεναι ἐπὶ ξυροῦ
ἀκμῆς, ἐξ ἱπποτικῆς καὶ εὐγενοῦς χώ-
ρας μίᾳ ἐξῆλθε συμπαθῆς κραυγὴ ἄρδην
μεταβαλοῦσα τὰ πράγματα καὶ τὸ
σωτήριον τοῦτο σάλπισμα κατὰ μέγα
μέρος ὀφείλεται εἰς ἕνα τῆς δημοκρα-
τικῆς Γαλλίας διαπρεπῆ πολίτην, εἰς
τὸν Λέοντα πάλιν Γαμβέτταν, ὅστις
μυριάκις διὰ τῆς ἐριτίμου αὐτοῦ ἐφη-
μερίδος τῆς *Γαλλικῆς Δημοκρατίας*,
τοῦ σπουδαιότερου τούτου τῶν μοχλῶν
τῆς κοινῆς γνώμης ἐν Γαλλίᾳ, ἤγειρε
φωνὴν συμπαθῆ καὶ πλήρη ἐπιχειρη-
μάτων ὑπὲρ τῶν δικαιωμάτων τῆς Ἑλ-
λάδος, ὅστις καὶ ἦδη ὅποτε ἡ ἐτυμη-
γορία τῆς Εὐρώπης ὑπὲρ αὐτῆς ἐξη-
νέγη καὶ μένει μόνον ἡ ἐκτέλεσις τῶν
προδικασθέντων, οὐ παύεται ὀλοκλή-
ρους στήλας τῆς ἐφημερίδος ταύτης ἀ-
φιερῶν συχνάκις ὑπὲρ τῆς ταχείας ἱκα-
νοποιήσεως τῶν νομίμων πόθων τῶν
Ἑλλήνων. Πρὸς τοιαῦτα περιφανῆ εὐερ-
γετήματα πᾶσα ἀνθρωπίνη ἐκφρασις
εὐγνωμοσύνης ἀποδαίνει ἄσκοπος· αἱ
σιωπηραὶ μόνον καὶ ἐνδόμυχοι εὐλο-
γίαι, ἄς πᾶσα ἑλληνικὴ καρδία δίκην
λιθανωτοῦ ἀποτείνει εἰς τὸν Ἰψίστον
ὑπὲρ τοῦ μεγάλου τοῦ ἔθνους ἡμῶν εὐ-
εργέτου, εἰσι μόνη ἐπαξία ἀμοιβῆ ἀνθ'
ἄσων ἐμόχθησε καὶ ἐνέργησεν ὑπὲρ
ἡμῶν.

Πρὸ δύο δὲ μόλις μηνῶν τὸ γαλλι-
κὸν ἔθνος περιφανῶς ἐδήλωσε τὴν πρὸς
τὸν Λέοντα Γαμβέτταν ἀπειρον αὐτοῦ
ἐμπιστοσύνην, καλέσαν αὐτὸν διὰ κα-
ταπληκτικῆς πλειοψηφίας εἰς τὴν σπου-
δαιοτάτην θέσιν τοῦ προέδρου τῆς
γαλλικῆς Βουλῆς, ἐξ ἧς ὁ Ἰούλιος
Γρεβὺ ἀποχωρήσας ἀνεδείχθη ὁ τῆς
Γαλλικῆς Δημοκρατίας Πρόεδρος.

Πρώτη αὐτῆ ἐπαξία ἀμοιβῆ τῶν
ἀτρώτων καὶ ἐνεργητικῶν τοῦ Λέοντος
Γαμβέττα μόχθων, οὐδὲ εἶναι τολμηρὸν
νὰ προεικάζωμεν ὅτι τὸ ἀξίωμα τοῦτο
εἶναι ὁ πρῶτος σταθμὸς τοῦ μεγάλου
καὶ διαπρεποῦς σταδίου, εἰς ὃ φαίνε-
ται προωρισμένος ἐπ' ἀγαθῷ τῆς τε
Γαλλίας καὶ τοῦ κόσμου σύμπαντος.